

พลัง = กำลังของสิ่งของที่จับต้องไม่ได้

ตั้งเรื่องราวของ “ลูกหมี่” คนไข้ในความดูแลของฉัน เฉกเช่นเดียวกับฉัน หลาย ๆ ครั้งที่มีความรู้สึกสุข สนุก เศร้า หรือ เหนื่อยล้ากับชีวิต แต่ความรู้สึกทั้งหลาย จะมลายไปทันทีเมื่อมีผู้ป่วยหรืองานอยู่ตรงหน้าเพื่อที่จะสร้างพลังใจสำหรับการช่วยเหลือเขาเหล่านั้น ช่างเป็นเรื่องน่าอัศจรรย์

Pediatric Palliative Nurse คือ บทบาทในปัจจุบันที่หลายคนพูดว่างานของฉันมีแต่เรื่องเศร้า ๆ เพราะ **เด็กคืออนาคตของชาติ คือความหวังของครอบครัว** จึงเป็นเรื่องที่ทำให้ยอมรับยากลำบากมากกว่าการสูญเสียหรือการตายของผู้ใหญ่ และเป็นเรื่องยากมากขึ้นอีกของหลายครอบครัวที่มีลูกคนเดียวหลายคน หลายคนที่กล่าวว่าเรื่องของฉันมีแต่เรื่องดราม่า แต่สำหรับฉัน การได้ช่วยเหลือผู้ป่วยและครอบครัวที่กำลังอยู่ในช่วงเวลาของความยากลำบากในชีวิต ได้มีโอกาสรับรู้เรื่องทุกข์เรื่องเศร้าของหลาย ๆ คนเป็นรายวันกลับเป็นเรื่องที่ทำให้ฉันได้มีโอกาสตั้งใจให้สงบนิ่ง เพื่อการมีสติและสมาธิในการคิดหาวิธีการช่วยเหลือ รวมถึงมีพลังในการส่งถึงผู้ป่วยและครอบครัวที่อยู่ตรงหน้าให้เขามีพลังใจในการดำเนินชีวิตที่จะสามารถจัดการและก้าวข้ามปัญหาทั้งหลายไปได้ ฉันต้องอ่านหนังสือธรรมะมากขึ้น ปฏิบัติธรรมมากขึ้นเพื่อการสร้างปัญญา หล่อหลอมจิตใจ สะสมพลังสำหรับใช้เป็นแนวทางในการปฏิบัติงาน **ฉันตระหนักเสมอว่าทุกชีวิตมีความสวยงาม มีคุณค่า มีศักดิ์ศรีความเป็นมนุษย์เท่าเทียมกัน** แม้เป็นเพียงช่วงระยะเวลาสุดท้ายของชีวิตเขาก็ควรได้รับสิ่งที่ดีที่สุดเสมอ และจะรู้สึกมีพลังใจเฝ้ามองทุกครั้งที่ได้ช่วยเหลือเขาเหล่านั้น

เหตุการณ์ที่ยังอยู่ในความทรงจำ แม้จะผ่านช่วงเวลามากหลายเดือนแล้ว หลังจากได้รับการขอคำปรึกษาจากหอผู้ป่วยวิกฤตเด็ก “ลูกหมี่” เด็กหญิงวัยรุ่นที่พบครั้งแรก เธอช่างมีโครงสร้างร่างกายผอมมากเหลือเกิน ผิวแห้งซีดนอนนิ่งไม่ไหวติง รอบตัวล้อมไปด้วยสายระโยงระยาง พร้อมอุปกรณ์หลากหลายจนแทบจะปิดบังร่างกายจนหมดสิ้น มีเพียงลมหายใจแผ่วเบาผ่านเครื่องช่วยหายใจที่ตีกระแทกผ่านท่อช่วยหายใจเป็นจังหวะอย่างต่อเนื่อง สิ่งที่โชคร้ายกว่านั้น เธอติดเชื้อชนิดดื้อยาอย่างรุนแรงในกระแสเลือดทำให้อวัยวะในส่วนต่าง ๆ ของร่างกายค่อย ๆ ล้มเหลวตามมาทั้งหัวใจ ปอด ไต... ลูกหมี่ต้องฟอกเลือดล้างไตทุกวัน ดูจะเป็นเรื่องยากเหลือเกินที่จะทำให้เธอฟื้นหายใจได้อีก ลูกหมี่ทนทุกข์กับปัญหาเนื้องอกของหลอดเลือดมานานยาว เคมีบำบัดเป็นทางเลือกที่พอจะช่วยให้โรคของเธอดีขึ้น แต่โชคไม่เข้าข้าง เธอมีปัญหาเลือดออกอย่างรุนแรงในหลายอวัยวะต้องเข้านอนโรงพยาบาลหลายครั้ง ลูกหมี่อยู่กับมารดาสองคนเพราะบิดาได้จากเธอไปด้วยโรคมะเร็งก่อนลูกหมี่ป่วย ครั้งนี้ภาระต่าง ๆ จึงตกอยู่กับมารดาเพียงผู้เดียว การอยู่ดูแลลูกหมี่ทำให้ไม่ได้ไปทำงาน ไม่มีรายได้ อาหารถาดของลูกหมี่จึงเป็นสิ่งช่วยพยุงชีวิตมารดาไว้ในแต่ละวัน

พว. นิตยา ปรีชายุทธ
งานการพยาบาลกุมารเวชศาสตร์
ฝ่ายการพยาบาลโรงพยาบาลรามาริบัติ
มหาวิทยาลัยมหิดล

ในที่สุด... เวลาของชีวิตลูกหมิดูจะสั้นลงทุกทีเมื่อแพทย์ให้ข้อมูลว่า “โรคของลูกหมิดูไม่มีแนวทางรักษาให้หายแล้วทำได้เพียงดูแลแก้ไขตามอาการและขณะนี้โอกาสเสียชีวิตสูง” เหมือนฟ้าผ่ากลางใจ ความหวังใจ ความไม่มั่นคงทางจิตใจ ทำให้มารดาหมดพลัง ดูจะหาที่พึ่งพิงไม่ได้เลย รอยน้ำตาที่คลอเบาเพียงตามลำพังกับความขัดแย้งที่จะต้องทำใจให้เข้มแข็ง ในขณะนี้ช่างเป็นสิ่งที่ยากลำบากเสียเหลือเกินที่จะปลุกปลอบปลั่งใจของตนให้เข้มแข็งเพื่อส่งปลั่งใจถึงลูกหมิดู แต่ยังมีอีกหนึ่งสิ่งที่จะช่วย ส่งปลั่งใจให้ลูกหมิดู “สุดหล่อ” สุนัขตัวโปรดเพื่อนคู่หูที่อยู่เคียงข้างลูกหมิดูเสมอมา ฉันทพุดคุยกับมารดาและลูกหมิดูพร้อมส่งปลั่งใจให้เขาทั้งสองทุกวัน

เหมือนมีสิ่งมหัศจรรย์เกิดขึ้น... 14 วันผ่านไปลูกหมิดูเริ่มรู้สึกตัว ค่อย ๆ ตื่นขึ้น จนสามารถหายใจได้เองด้วยการใช้ออกซิเจนช่วยและสามารถถอดท่อช่วยหายใจได้ นับเป็นเหตุการณ์ที่ดีหลังฝันร้ายมาแสนนาน แต่ฝันดีก็แปรเปลี่ยนอย่างรวดเร็วเมื่อแพทย์ให้ข้อมูลอีกครั้งว่า “คงต้องหยุดฟอกเลือดแล้วเพราะการทำงานของไตไม่ดีขึ้นเลย เหมือนเป็นการยื้อชีวิตไปเรื่อย ๆ” ต้องยอมรับความจริงแล้วสินะ มารดาตัดสินใจพาลูกหมิดูกลับไปดูแลต่อที่บ้านญาติไม่ไกลจากโรงพยาบาล ฉันทประสานงานติดต่อรพพยาบาลอุปกรณ์จำเป็น ออกซิเจน และเงินทุนเพื่อช่วยให้ลูกหมิดูมีคุณภาพชีวิตในช่วงเวลาที่เหลืออย่างดีที่สุด ก่อนกลับฉันทถ่ายรูปลูกหมิดูกับมารดาทำให้ได้เห็นรอยยิ้มที่ไม่เคยเห็นมาก่อนเลย ช่างสวยงามเสียจริง ลูกหมิดูจะรู้ไหมนะ รอยยิ้มนี้เป็นปลั่งใจที่ยิ่งใหญ่สำหรับฉันทคนเดียว วันต่อมาฉันทโทรศัพท์ติดตามข่าวลูกหมิดูที่แสนห่วงใย ได้ทราบว่าเจ้าของบ้านไม่ยินดีให้ลูกหมิดูกับมารดาอยู่ต่อเพราะกลัวการเสียชีวิตในบ้าน ทำให้มารดาต้องตัดสินใจกลับบ้านที่อุดรติดต่อยุทธของมูลนิธิเครือข่ายต่อต้านทุจริตคอร์รัปชันในป่าของวันนั้น แต่แล้วรถที่คาดหวังไว้กลายเป็นรถตู้โดยสารทั่วไป บนเส้นทางที่ยาวไกลกว่า 500 กิโลเมตร กับผู้ป่วยที่ต้องใช้ออกซิเจน พายุชีวิตตลอดเวลาจะเป็นเช่นไร ฉันทและพยาบาลเยี่ยมบ้านต้องรีบตัดสินใจและวางแผนการเดินทางกลับบ้านของลูกหมิดูอีกครั้ง หลังการติดต่อประสานงานอย่างมากมายกับหลายหน่วยงานเป็นเวลายาวนานกว่าสามชั่วโมงก็สามารถส่งลูกหมิดูกลับบ้านได้ด้วยรพพยาบาลอีกครั้ง

เวลา 18.00 น. ที่ฉันทเดินออกจากประตูด้านหลังของหน่วยเยี่ยมบ้านฟ้ามืดแล้วแต่ใจฉันทสว่างแจ่มใสเหลือเกิน 2 นาฬิกาของวันใหม่คือเวลาเดินทางถึงบ้านของลูกหมิดู ที่บ้านมารดาใช้วิธีธรรมชาติบำบัดดูแลลูกหมิดูและส่งข่าวให้ทราบเป็นระยะ จากภาวะไตวายไม่มีปัสสาวะ หลังกลับบ้านได้สองวันดูเหมือนฟ้าประทานสิ่งใหม่ให้เกิดขึ้น ไตของลูกหมิดูกลับมาทำงานอีกครั้ง มีปัสสาวะออกได้อย่างน่ามหัศจรรย์ วันนี้เป็นวันใหม่ของเธอก็วันสินะ ลูกหมิดูนั่งดูลูกหมิดูหยุดใช้ออกซิเจนได้ไม่เหนื่อยเพิ่มขึ้น ลูกหมิดูเดินได้ ลูกหมิดูมีกิจวัตรได้อย่างปกติโดยมีสุดหล่อเป็นปลั่งใจอยู่เคียงข้างพร้อมรอยยิ้มที่อิมเมจในทุก ๆ วัน จากอาการที่ดีขึ้นทำให้มารดากลับไปทำงานได้ตามเดิม ลูกหมิดูสามารถอยู่ตามลำพังกับ “สุดหล่อ” ปลั่งใจคนสำคัญได้ สิ่งเหล่านี้เป็นปลั่งใจความอิมเมจที่ยากจะบรรยายและเป็นประสบการณ์ที่ดีสำหรับฉันทในการให้ความสำคัญกับความสุข ความหวังของผู้ป่วยทุกคนเพราะปาฏิหาริย์เกิดขึ้นได้เสมอ ลูกหมิดูมีสุดหล่อเป็นปลั่งใจจนถึงวันนี้ได้ เฉกเช่นเดียวกับฉันท ที่มีปลั่งใจเพิ่มขึ้นทุกวันจากรอยยิ้ม จากแวตาของผู้ป่วยและครอบครัว จากการอยู่อย่างมีคุณภาพชีวิตในช่วงเวลาที่เหลือของผู้ป่วยหรือจากการดำเนินชีวิตอยู่ได้อย่างปกติสุขของครอบครัวแม้เกิดการสูญเสีย

แล้วคุณละคะ
มีปลั่งใจจากสิ่งใดบ้าง...

